

eller ændringer af lovregler sker i nært samarbejde med direktoratet, der har specialkendskab til enkeltområderne. Men i dette samarbejde ligger på ingen måde, at ministeriet overlader overvejelserne til direktoratet. Det oplyses endvidere, at »det i øvrigt er ministeriets sædvanlige praksis at indhente en udtalelse fra det eller de berørte direktorater til brug for ministeriets overvejelser om en lovrevision på et givet område«.

Særligt vedrørende behandlingen af lovsagen i arbejdsministeriet, hvor sagen gik ud af erindring efter juni 1977, jfr. landsdommerens redegørelse, kapitel VI, har udvalget stillet forskellige spørgsmål til arbejdsministeren om fremgangsmåden ved at sætte en sag i erindring, herunder udbedt sig en omtale af, hvorledes det kan ske, at en sag går ud af erindring, om proceduren i arbejdsministeriet for at slutte en sag, og om der i øvrigt findes eksempler på, at erindringssystemet er svigtet. Ministerens besvarelse af disse spørgsmål er optrykt i bilag II i bilagshæftet (spm. 3, 7 og 12 til arbejdsministeren).

Endelig har udvalget anmodet arbejdsministeren om en begrundelse for, at man i 1978-standardvedtægten har anvendt ordene »forskud/a conto-refusion«, når henses til, at der ikke i 1972-vedtægten er anvendt tilsvarende udtryk. Ministerens besvarelse er optrykt i bilag II, spm. 14 til arbejdsministeren.

5. Til belysning af behandlingen af sagen i rigsrevisionen har udvalget gennem statsrevisorerne anmodet rigsrevisor om en begrundelse fra rigsrevisionen for ikke i medfør af § 16, stk. 2, i lov om revisionen af statens regnskaber m.v. at have meddelt arbejdsministeren rigsrevisionens særstandpunkt i rapporten af 17. februar 1976 fra arbejdsgruppen vedrørende de statsanerkendte arbejdsløshedskassers regnskabsvæsen m.v.

Hertil har rigsrevisor oplyst, at det ikke på noget tidspunkt blev overvejet at anvende § 16, stk. 2, i forbindelse med rapporten af 1976. Forklaringen var ifølge rigsrevisor formentlig, at der ikke – som det forudsættes i § 16, stk. 2, – var tale om en revisions sag, hvor rigsrevisionen ikke kunne godtage en centralstyrelses standpunkt. Centralstyrelsen – arbejdsministeriet – var ikke repræsenteret i arbejdsgruppen. Rigsrevisor anfører endvidere, at det måtte forventes, at de to revisions-spørgsmål, der blev rejst i mindretalsudtalel-

sen, »ville indgå i ministeriets sagsbehandling, hvad de også rent faktisk gjorde, jfr. brevvekslingen mellem ministeriet og arbejdsdirektoratet.

Rigsrevisionen kunne også selv have videreført sagerne ved at følge ovennævnte brevveksling op eller begynde en ny. Når dette ikke blev gjort i den nærmest følgende periode, skyldtes det både arbejdsmæssige forhold og den principielle holdning til hjemmelsspørgsmålet, jfr. oplysningerne herom i rigsrevisionens notat af 31. oktober 1984 til statsrevisorerne om dommerundersøgelsen.« (Bilag II, spm. 1 til statsrevisorerne).

Det i rigsrevisionens besvarelse nævnte notat af 31. oktober 1984, der er optrykt som bilag III i bilagshæftet, indeholder i afsnit III, A, en beskrivelse af rigsrevisionens sagsbehandling i perioden 1975–80.

6. Udvalget har endvidere anmodet statsrevisorerne oplyse, om det af noget materiale i statsrevisoratet fremgår, at der internt mellem rigsrevisionen og statsrevisoratet har været drøftelser om hjemmelsspørgsmålet i årene efter 1976.

Hertil har statsrevisorerne oplyst, at der »som grundlag for besvarelsen af spørgsmålet i statsrevisorernes sekretariat er foretaget en grundig gennemgang, der har omfattet alt bilagsmateriale i sagen samt gennemlæsning af mødeprotokollen for så vidt angår de møder i 1980, 1981 og 1983, hvor forskudssagen har været behandlet. Der er ikke ved denne gennemgang fundet noget, der indicerer, at hjemmelsspørgsmålet har været drøftet.«

7. I tilknytning til gennemgangen af sagsforløbet i rigsrevisionen omkring afgivelsen af beretningen af 19. august 1980 til statsrevisorerne (18/1979), (jfr. landsdommerens redegørelse, kapitel VIII, IX og X), har udvalget gennem statsrevisorerne anmodet rigsrevisor oplyse, om der lå en ændret stilling til hjemmelsspørgsmålet til grund for, at medarbejdere i rigsrevisionen i 1976-rapporten gav udtryk for, at forskudsudbetalinger forudsætter særlig lovhjemmel, mens problemet om manglende lovhjemmel ikke nævntes i beretning 18/1979. Rigsrevisor blev i denne forbindelse bedt oplyse, om det har påvirket rigsrevisionens opfattelse af hjemmelsspørgsmålet, at der siden tillægsbevillingsloven for 1977–78 er medtaget en rentekonto.